

מה הקב"ה זן את כל העולם כלו, אף נשמה ונה את כל הגוף. מה הקב"ה טהור, אף נשמה טהורה. מה הקב"ה יושב בחדרי חדרים, אף נשמה יושבת בחדרי חדרים. יבא מי שיש בו חמשה דברים הללו, וישבח למי שיש בו חמשה דברים הללו. עכ"ל.

אף שהדברים למעלה מהשגותינו, רואים מזה, כמה גדול וקדוש הוא הדבר לנשמותינו, להודות להשי"ת על כל הטוב. ובהודאה ובתפילה יחד מתקרבים להשי"ת, כמו שכתב רש"י בדף ד': יהא אדם מקרב הקב"ה אליו, ומרצהו בתשבחות וקילוסין, והוא מתקרב אליו, ובעודו קרוב אליו יש לו לתבוע צרכיו. עכ"ל.

ובפרט בימינו אלה, שכל הקשויים שיש לנו, אינם עולים כלל עם מה שהיה בתקופות אחרות, הן מצב הכספי, הן מצב הבריאות, וגם הצרות וגזירת המלכות, הכל הוא כאפס, לעומת כל עידן שהוא, מזמן החורבן. עם כל כך טובות, צריכים רק להודות ולהודות. וכמו שכתב דוד: ברכי נפשי את ה', ואל תשכחו כל גמוליו.

ועיין שם בדף ו' וז"ל: כרום זלות לבני אדם וגו', אל דברים שעומדים ברומו של עולם, רש"י: כגון תפלה שעולה למעלה, ובני אדם מזולזין בהן. ר' יוחנן ור' אלעזר דאמרי תרוייהו, כיון שנצטרך אדם לבריות רש"י: הוא זל צעיניהם פניו משתנות ככרום. שנאמר, כרום זלות לבני אדם. עכ"ל. נראה מזה, שבגלל זלזול בענין התפילה, מצטרכים לבריות ח"ו. לכן, טעות הוא, לזלזל בתפילה בשביל להרוויח ממון, כי יצא שכרו בהפסדו, ובטח שלא יפסיד כלום, ממה שיעשה להחשיב התפילה. לכן, יש לערוך את שעת התפילה, ולהגיע בזמן, וללכת בסוף התפילה.

ובזכות זה, שנכבד את זמן התפילה וההודאה להשי"ת, נזכה שישמעו תפילותינו, ויעלו לרצון לפני אדון כל, וימלא השם כל משאלות לבנו לטובה.

המטרה של 'עבודה' הוא, לעורר על ענין התפילה. כי זמן התפילה הוא הפעם ביום, שבו מקשרים עצמנו עם השי"ת. זה הפעם שבו אתה יכול לעצום את עיניך, ולהתקשר.

בתורה ובדברי חז"ל נתנו חשיבות רבה לעבודת התפילה. מה אנו צריכים יותר מזה, שהמשנה והתלמוד מתחילים עם עניני תפילה.

בגמרא ברכות מצינו הפלות גדולות לעבודה זו, וממש בכל דף ודף שם רואים כמה גדול הענין הזה. בין היתר מצינו שם, איך שהשי"ת מקשיב בכל פעם שמתפללים, ונענה את ראשו. וכמו שכתוב שם בדף ב': תניא, א"ר יוסי, פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ונכנסתי לחורבה אחת מחורבות ירושלים להתפלל. בא אליהו זכור לטוב וכו' ואמר לי, בני, מה קול שמעת בחורבה זו, ואמרתי לו, שמעתי בת קול שמנחמת כיונה, ואומרת: "אוי לבנים שבעונותיהם החרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין האומות". ואמר לי, חייך וחיי ראשך, לא שעה זו בלבד אומרת כך, אלא בכל יום ויום שלש פעמים אומרת כך. ולא זו בלבד, אלא בשעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ועונין יהא שמיא הגדול מבורך, הקב"ה מנענע ראשו, ואומר: "אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך. מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם".

ובדף ו': מנין שהקב"ה מצוי בבית הכנסת, שנאמר, אלהים נצב בעדת אל. ומנין לעשרה שמתפללין ששכינה עמהם, שנאמר, אלהים נצב בעדת אל.

ובגודל ההתקשרות, שמתחברים להשי"ת בעת התפילה, מצינו שם בדף י': הני חמשה ברכי נפשי, כנגד מי אמרן דוד, לא אמרן אלא כנגד הקב"ה, וכנגד נשמה. מה הקב"ה מלא כל העולם, אף נשמה מלאה את כל הגוף. מה הקדוש ברוך הוא רואה ואינו נראה, אף נשמה רואה ואינה נראית.